LOTTI

Středa 21. září 21:06

Lotti už v životě s policií mluvila několikrát. Hned poznala, že inspektor Štěpánek není žádný ošlehaný detektiv a že si nebude hrát na zlého policajta. Věděla, že se na ni usmálo štěstí. Obrnila se trpělivostí. Za chvíli už bude klid.

Poprvé byla policií vyslýchána několik měsíců předtím, než jela naposledy do Německa. Ani tehdy na stanici jít nechtěla, ale Eliška ji přemluvila. Šla tehdy nahlásit, že na ni chlápek v jejím oblíbeném baru vytáhl nůž, potom co ji několikrát zval na drink a ona odmítla. Ještě pořád si vybavuje jeho nažloutlý špičák, který se objevil, když kudlu vyndal a řekl: „Ne? Tak mi dej peněženku.“ Od čepele se odrazilo světlo z diskokoule a barva zubu byla zvlášť dobře vidět. Bylo to skoro to jediné, co si zapamatovala a policii u výslechu o útočníkovi vypověděla.

Policisty tento detail nechal chladné a rozhodně nijak nepodnítil jejich zájem případ vyšetřovat. Lotti přišla domů s nulovým výsledkem a pocitem, že má z ostudy kabát.

„Když jsem odcházela, slyšela jsem toho tlusťocha policajta říct: *Chodí jako namrdaná*,“ postěžovala si doma Elišce.

Už jí neřekla, že tlusťochova kolegyně se smála a dodala: „Asi zajímavá noc. Anebo se možná teprv chodit učí – jako češtinu.“

To, že se do holek navážej burani v uniformách, to neni žádný překvapení, ale proč s nima táhnou i ženský? To jí nikdy nepřestane vadit. Styděla se nejen za to, že ji okradli, ale i za to, že má na zádech terč, a tak policajtům nestála za námahu se případem zabývat. A samozřejmě za svoji chůzi. Je něco divného na tom, jak chodí? Nikdy dřív ji to nenapadlo, ale možná fakt našlapuje moc ztěžka. Teď vidí, že i špičky moc vytáčí do stran. Je vážně k ničemu.

Eliška na ni ale byla pyšná, že se za sebe postavila. Udělala jí kakao a česala jí vlasy, dokud Lotti neusnula. Na tom, že musí s rozvahou mluvit s inspektorem Štěpánkem, taky trvala Eliška.

„Popsala byste mi, slečno, události včerejšího večera?“ začal inspektor Štěpánek.

Lotti se nadechla, ale přerušil ji jekot ozývající se venku pod oknem. Kdyby uměla italsky, slyšela by: „A já celou dobu chodim kolem tvýho bastarda, ty hajzle! Tak to proto si mě tak málo všímáš, teď – už – to – konečně – dává – smysl!“ křičela Bianka do rytmu bušících pěstí sypajících se na Marcovu hlavu.

Díky dědečkovi mluvila Lotti česky, díky matce německy, ze školy anglicky a vzhledem k rokům v Paříži, jejímu současnému domovu, i docela slušně francouzsky, ale italsky ne, a tak si pomyslela, že Biance muselo přeskočit. Ani Štěpánek italsky neuměl, ten byl rád za angličtinu, ale na rozdíl od Lotti měl dost informací, aby si dal dvě a dvě dohromady. *Už je to tady*, myslel si a trochu se mu zvedla nálada.

„Nevšímejme si toho,“ otočil se zpátky k Lotti. „Buďte tak hodná, povídejte.“

Lotti mu váhavě vyprávěla, jak se den před svatbou seznámila s Rosou a jak byla celý svatební den v jednom kole příprav. (Sem tam ale pomrkávala po otevřeném okně, ze kterého se dál ozýval vzteklý řev.) Zdobení, jídlo, Eliščiny vlasy, Eliščino líčení, Eliščina kytka, hledání toho a onoho, morální podpora nevěsty i ženicha, obřad, svatební fotky, svatební hry, Lotti doufá, že ji na žádnou další svatbu dlouho nepozvou. Pozice svědkyně na svatbě, kterou neorganizuje svatební agentura, je za trest.

Pod oknem mezitím bránící se Marco myslel na to, že až se mu Štěpánek dostane do rukou, zakroutí mu krkem, policajt nepolicajt. Jak má Biance jenom vysvětlit, že to byla chyba a lidi přece chybují? Tehdy se hrozně hádali, copak si to Biančinka nepamatuje? Ze svých chyb se poučil, teď už ví, že se musí pokušení vyhybat už od začátku, ale všeho všudy z něj chyby udělaly lepšího člověka, silnějšího, lepšího partnera. Vždyť